

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΘΩΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αυθεντική διαγραφή της Α. Β. Υ. της πριγκιπισσής Ασπασίας, χήρας του αλησμόνητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται η αναδημοσίευση)

ΛΗ΄
—Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι; εΐπε
στη λατρευτή του σύζυγο ο 'Αλέξανδρος.
'Η 'Ασπασία έσκυψε και του φίλησε
το χέρι, που κρατούσε στα δικά
της και... έκαυγε τόσο από τον πυρετό.
Κατόπιν του εΐπε με τρυφερότητα:
—Κοιμήσου τώρα, 'Αλέξανδρε.
'Ο βασιλεύς έκλεισε τα μάτια του.
Σε λίγο όμως ψιθύρισε:
—Και σύ, Μπικά; Γιατί δεν πηγαίνεις ν' αναπαυθής;
—Δέν νυστάζω καθολου, άπάντησε ή 'Ασπασία. Κοιμήθηκα
άρκετά τό μεσημέρι...
—Ναι;
—Ω, βέβαια... Παρακοιμήθηκα μάλιστα.
Δέν του έλεγε την άληθεια.
'Αντιθέτως, ήταν άπνη και τσακισμένη.
'Ο πόνος είχε διώξει τον ύπνο από τα βλεφαρά της, όπως ει-
χε διώξει και τη χαρά άπ' την καρδιά της.
Κι' αυτή ή 'Ελπίς την είχε πεία έγκαταλείψει.

'Η κατάστασις αυτή, ή πάλι με τό θάνατο, πάλι σκληρή της
έπιστήμη έναντιον του πεπρωμέ-
νου, έκράτησε άρκετές ήμέρες.
Μά σιγά-σιγά, και οι πιά αισι-
οδοσιοι, άρχισαν ν' άπελπίζονται
έντελως. 'Εθλεπαν καλά πλέον
ότι ο βασιλεύς θ' άπέθνηκε. Τό
κακό είχε προχωρήσει. Τό τραύ-
μα είχε σαπίσει. 'Ο πυρετός του
'Αλεξάνδρου δέν έφευγε καθό-
λου. 'Ιπαρληρούσε τώρα, και
μέσα στα παραληρήματά του
καλούσε τους γονείς του, που
βρισκότουσαν μακριά, καλούσε
τους φίλους του, τους προσφιλείς
του νεκρού.

'Η έπαυλις του Ταταίου εϋτέ-
γαζε πλέον την άπελπισία και τη
θλίψη. 'Ολοι έκλαγαν τό λεδέντη
βασιληά, που του ήταν γρα-
φτό να χαθή έτσι άδικα...

Αυτός ο ξένος χειρουργός, που έκλήθη και έξήτασε τόν βα-
σιλέα, έδηλωσε με βαθυτάτην θλίψιν ότι μόνον ένα έσώμα θά
ήμπαρούσε να σώση τόν νεαρό "Ανακτα, που παράδειρνε στο
κρεβάτι του πόνου.

Φαντάζεται πλέον καθένας την όδύν της 'Ασπασίας. 'Η σύ-
ζυγος του βασιλέως δέν έτραγε πλέον, δέν έκοιμάτο, δέν άνε-
παύετο. 'Ηταν μιá ζωντανή Νιόβη, από άρκος και όστρά, που
άνελυετο και κατενάλιετο εις ποταμούς δακρύων.

—Ω, άν μπορούσε να σώση τόν άναγκημένο της, θυσιάζοντας
γι' αυτόν τη ζωή της, την ύπαρξή της, τό αίμα της!...

'Αλλά τίποτε... τίποτε δέν μπορούσε ν' άνακόνη τό δρόμο
της Μοίρας. Κι' εκεί που γελούσε και κατέλαμπε άλλοτε ή χα-
ρά, είχαν έγκατασταθή τώρα ή άπέγνωση, ή συντριβή, ή ό-
δύν...

***
'Εγράψαμε εις προηγούμενο φύλλο ότι ο βασιλεύς 'Αλέξαν-
δρος είχε άρχισει ν' άντιλαμβάνεται την σοβαρότητα της κα-
ταστάσεως του. Μολταυτα—όπως συμβαίνει άλλωστε μ' όλους
τους άρρώστους—διατηρούσε κάποιαν έλπίδα διασώσεως.

Ποιάς ξέρει; Μπο-
ρούσε και να την
γλυτώσει. 'Ηταν τό-
σο νέος!...

Μά σιγά-σιγά ο
βασιλεύς, έγασε και
την τελευταία του
έλπίδα. 'Αντελήφθη

ότι και τών γιατρών και τών οικείων του ή αισιοδοξία ήταν
πλαστή, για να του δίνουν θάρρος. Κατάλαβε ότι ο θάνατος
τόν παραμονεύε άμειλικτος, σκληρός, άδυσώπητος. Και χωρίς
να πή τίποτε σχετικώς στη σύζυγο του, άποφάσισε να φροντί-
ση γι' αυτή, έφ' όσον του έμεινε πνοή ζωής στο ταλαιπωρημένο
από τήν άρρώστεια σώμα του.

'Η άπόφασις αυτή του 'Αλεξάνδρου, μέσα στο άπερίγραπτο
θασανιστήριο της άσθενείας του, εις τά πρόθυρα του θανάτου,
στό γέλιο του τάφου, δείχνει την εύγένεια της ψυχής του, δεί-
χνει πόσο άναποδός, πόσο έλάτρευε την 'Ασπασία.

'Η σκέψις πώς θα τήν άφηνε άπροστάτευτη στον κόσμο, με-
τά τό θάνατό του, έν μέσθ γνοστών και κρυφών έχθρών, τον
έτρύπαζε. Και λησούμενος για μιá στιγμή τήν τραγική κατά-
στασις του, για να σκεφθί, να συγκληρωθί και να μεριωνήση
για τη γυναίκα που τόσο αγάπησε, που του χάρισε τόση ευτύ-
χη στη ζωή του, που του παράστανε εις τελευταίες της ζωής
του ήμέρες με τόση άφοσίωσι.

'Ο μόνος άνθρωπος με τόν όποιο θά έκάκωνιζε ο 'Αλέξανδρος
τό ζήτημα αυτό, που τόσο τόν νυτίερε, ήταν ο πρωθυπουργός
κ. Βενιζέλος.

Και πράγματι, όταν λίγες ήμέρες πρό του θανάτου του θα-
σιλέως, ανέθηκε ο κ. Βενιζέλος στο Τατάι, ο 'Αλέξανδρος ζή-
τησε να μείνουν απολύτως μόνοι και του έξέφρασε τούς φόβους
του για τήν κατάστασις του και τη ζωή του.

'Ο κ. Βενιζέλος συγκινήθηκε
—Μεγαλειότατε, ειπε στον
'Αλέξανδρο, δέν πρέπει να μι-
λάτε στον 'Απελπισθηκατε σεις,
ό τόσο αισιόδοξος, ό τόσο γεν
ναός!...

'Ο 'Αλέξανδρος χαμογέλας,
με πικρίαν.

—Δέν εινε κανεις γενναίος
μπρός στο θάνατο, κ. Πρόεδρε,
ειπε στον κ. Βενιζέλο.

—Μά γιατί μιλάτε για τό θά-
νατο;

—Γιατί τόν αισθανόμαι πολυ
κοντά μου.

—Δέν πρέπει να λιποψυχήτε.
Μεγαλειότατε.

—Δέν λιποψυχώ. Λέγω ότι αισθανόμαι, ότι αντιλαμβάνομαι.
Θ' αποθάνω!... Μάταια ζητούν να μου τό κρύουν...

—Μεγαλειότατε!... Σας βεβαίω ότι δέν διατρέχετε τέτοιον
κίνδυνο.

—Σας εύχαριστώ, κ. Πρόεδρε. Ζητώτε να μου δώσετε κουρά-
γιο. 'Αλλά—πιστέψτε με—δέν με τρομάζει ο θάνατος. Δέν τρέ-
μω γι' αυτόν. Τρέμω κι' άνησυχώ για κείνους που θ' άφήσω
πίσω...

'Ο κ. Βενιζέλος ειχε συγκινήθη βαθύτατα.
'Απέφρευε να μιλήσθ, για να μη προδώση τη συγκίνησι που
τόν κατείχε.

—Σας παρακαλώ, κ. Πρόεδρε, συνέχισε ο 'Αλέξανδρος, να
κάμετε λίγη ύπομονή και να με άκούσετε. Θά προσπαθίσω να
σας πώ εκείνο που θέλω σύντομα...

—Σας άκούω, Μεγαλειότατε, ειπε ο πρωθυπουργός. Πέστε
μου ελεύθερα ότι θέλετε... 'Εκτός... εκτός άν ή συζήτησις αυ-
τή σας κουράζει. Τότε μπορούμε να τήν διαβάλλουμε για εις άλ-
λοτε...

—'Η μέρες μου εινε μετρημένες, ειπε ο 'Αλέξανδρος. Καλύ-
τερα να μιλήσουμε άμέσως.

—'Όπως θέλετε,
άπάντησε ο κ. Βενι-
ζέλος. Σας άκούω,
Μεγαλειότατε...

('Ακολουθεί)

